

at det vil blive noget vanskeligt for Theatret i sin travleste Maaned, Martz, at afslutte sit Regnskab. Det kan ikke godt være uheldigere. Nu har man Afslutningen i Juni Maaned, i hvilken der ingen Virksomhed er ved Theatret. Men, som sagt, skal det ske, saa sker det. Uagtet de Bemærkninger, jeg har tilladt mig om Budgettet, er der dog een Henseende, hvori jeg uheldig modtager dette Budget, forsaavidt det bliver mig, der i Fremtiden kommer til at gennemføre det. Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal udtrykke mig, men min Betsedenhed søler sig trykket ved den overordentlige Lillid, der er vist Theatret med dette Budget. De Herrer ville Alle vide, at det i tidligere Tid, det er ikke mange Aar tilbage, var meget vanskeligt for Theatret at komme ud af det, uagtet det ikke betalte Gjælden til Sorø og havde en Understøttelse af Staten af 60,000 Kr. Eller rettere, det kunde i Grunden ikke komme ud af det — det er bekendt nok — med disse 60,000 Kr. og uden at betale Gjælden. Nu skal det i Genhold til dette Budget komme ud af det uden at faae 60,000 Kr. og endda betale 17,000 Kr. som sit Bidrag til Gjælden til Sorø, hvoraf Statskassen betaler Resten; med andre Ord, man stiller det overordentlige Lillidsvotum til Theatret, at det skal komme ud af det med 77,000 Kr. mindre, end det tidligere ikke har kunnet komme ud af det med. Det er Noget, jeg maa føle mig overordentlig smigret ved. Jeg vil kun ønske, at den Courtoisie, der har bevoget de Naagjældende til at stille dette Lillidsvotum til Theatret, ogsaa maa vise sig i Fremtiden, dersom de Fordringer, der ere stillede, ikke skal blive realiserede.

Den fungerende Formand: Den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds har Ordet.

Wlong: Jeg frasalder Ordet.

Wagesen: Maaſte det maatte være mig tilladt at gjøre nogle Bemærkninger angaaende det Punkt, som navnlig var Gjenstand for Forhandlingerne iforgaars, nemlig Univerſitetets Budget. Der kunde være en Friſtelse for mig, som i en Række af Aar har havt Andel i Beſtyrelſen af Univerſitetets Økonomiſke Forhold, til at give en Stilling af de hiſtoriſke Begivenheder, der have ført til det Reſultat, som nu foreligger, og som jo i Kortheit kan gjengives ſaaledes, at Univerſitetet, for at dække ſit Underſkud for afvigte Finantsaar, har maattet ſælge 100,000 Kr. af ſine Panteobligationer, og at det efter al Sandsynlighed i indværende Finantsaar maa ſælge et forholdsvis endnu større Beløb. Jeg ſkal imidlertid undgaa denne Friſtelse. Forholdet er i den Henseende i de ſenere Dage ſaa fuldtændig beſtyt i Tale og Skrift, at jeg ikke behøver at tilføie videre. Den ærede Kultusminiſter har jo ogsaa

forlebet i korte Træk ſkiftet de Forhold, ſom have medført denne Tilſtand. Den høitærede Miniſter angav, at Forholdet i den Henseende kunde inddeles i viſe Perioder, og talte om, at man i den første Tid havde befundet ſig i en Periode, ſom han kaldte Sorgløshedens Periode. Jeg maa tilſtaa, at det er mig ikke rigtig bevidſt, hvad den ærede Underviſningsminiſter derved har ſigtet til. Det er mig fuldtændig bekendt, at der i 1846, alſaa kort efter Univerſitetets Normalbudget, udgik en Sum af 30,000 Kr., ſom hidtil havde været et Tilſtub fra Statskaſſen, og at Udgiften i den Henseende, nemlig til Univerſitetets Embedsmænds Penſionering, derved blev overført paa Univerſitetets Budget; men Univerſitetet havde aldeles ikke nogen Skyld i denne Overføring. I 1856—57 var der en Udgiftspost paa omtrent 13,000 Kr., ſom ligeledes blev overført paa Univerſitetets Budget, medens den tidligere havde været udredet af Statskaſſen. Fra Univerſitetets Side blev der yttret ſtor Betænkelighed ved at gaa ind paa dette Forhold, og det blev dengang fra Univerſitetet ubtalt, at man ventede, at det under alle Tilfælde vilde være ganſke midlertidigt. Jeg tror alſaa, at der heller ikke derved er blevet Noget forſomt fra Univerſitetets Side. Den ſidſte Post, jeg erindrer ſaaledes er udgaaet ſom Bidrag fra Statskaſſen, er 18,000 Kr., det Beløb, ſom Statskaſſen hidtil ſkulde udrede til det ſgl. naturhiſtoriſke Muſeum, og ſom den udredede til Univerſitetet, efter at dette Muſeum var kommet ind under Univerſitetets Beſtyrelſe. Men hvorledes var Forholdet dengang? Det var i Aaret 1865—66, alſaa lige efter den ulykkelige Krig, da Statens Finantsforvarende Miniſter ſig til Univerſitetet og henſtillede, om ikke diſſe 18,000 Kr. under de nuværende Forhold maatte blive overførte paa Univerſitetets Budget. Jeg indrømmer, at Konſistorium gik ind derpaa og gik villig ind derpaa, men jeg tror i Virkeligheden, at Konſistorium den Gang handlede ret, og jeg er overbevist om, at Konſistorium i Fremtiden, hvis ulykkelige Forhold ſkulde medføre lignende Tilſtande, vil handle paa denne Maade. Der er fra en ganſke anden Side rettet en Bebreidſelse til Univerſitetet, ſom navnlig gaar i den Retning, at den meget betydelige Udgift, ſom tynger paa Univerſitetets Budget til den nuværende botaniſke Have, ſkyldes den Omſtændighed, at Univerſitetet har anlagt denne Have efter en større Plan, end det var nødvendigt for det ſtrengt videnskabelige Behov. Man har bebreidet Univerſitetet, at det ikke itide har havt Die for de finantiſke Vanſkeligheder, ſom Havens Anlæg under de større Forhold vilde medføre. Denne Bebreidſelse er imidlertid ubegrundet. Fra Univerſitetets Side — jeg ſigter herved til den Side af Univerſitetet, ſom har med det Økonomiſke at gjøre — har man ſtadig tværet imod at an-